

Spoštovani vsi prisotni!

Zelo sem vesela, da smo se zbrali s takim lepim namenom – obeležiti 20 letnico delovanja Ustanove Petra Pavla Glavarja. Iskrena hvala organizatorjem, to je sedanjemu vodstvu in posebej predsedniku **Štefanu Petkovšku** za povabilo.

Povabljeni sem, da spregovorim **o vzgibih in zgledih za ustanovitev Ustanove v Komendi in iz tega izhajajočem poslanstvu.**

Morda se komu sliši tuje, a želim povedati, da ustanovitev te ustanove **ni bila naključje**. Ideja zanjo je **bila navdih**. Vse, kar se je v zvezi s tem dogajalo, pa so bile poti, orodja, vodenje od zgoraj.

Nerada govorim v prvi osebi ednine, a se temu v tem govoru skoraj ne morem izogniti, zato prosim ne zamerite.

Ideja, da bi ustanovili nekaj, kar bi imelo humanitarno in duhovno noto je vzniknila že pri pripravi programa, s katerim sem kandidirala in bila izvoljena v Občinski svet Občine Komenda. Odločila sem se, da bom v Občinskem svetu delala brezplačno. Izkazalo pa se je, da ne gre, da lahko sejnino darujem kateri od organizacij, če želim. Iskanje primerne organizacije je rodilo idejo o ustanovitvi ustanove, ki bi izpolnjevala tisto, kar je bilo zapisano v prej omenjenem programu.

Vzor za obliko te nove organizacije je bila Ustanova Mali vitez, ki pomaga otrokom, ki se zdravijo za rakom, s katero sem se seznanila v svoji novi službi na Ministrstvu za zdravje. Obiskala sem tudi Slovensko znanstveno fundacijo, ki deluje kot profesionalna ustanova.

V novi občini je bilo treba vzpostaviti občinske simbole. Podala sem predlog, da bi bili simboli povezani s Petrom Pavlom Glavarjem – to se je potem tudi dejansko zgodilo. Naša družina je bila z njim povezana prek moževega viteštva v Malteškem viteškem redu in prijateljstva s častnim dekanom **Viktorijanom Demšarjem**, ki je veliko prispeval k spoznavanju tega izjemnega rojaka.

Življenje in delo Petra Pavla Glavarja in njegova oporoka izraža vse, za kar bi se želela zavzemati Ustanova Petra Pavla Glavarja – za pomoč pomoči potrebnim in duhovno rast. Dejavnost ustanove je usmerjena na področje pospeševanja izobraževanja in razvoja talentov mladih, in pomoči ostarelim in drugim pomoči potrebnim, pri čemer je delež pospeševanja izobraževanja in razvoja talentov mladih pretežni del njene dejavnosti.

Idejo je obravnaval občinski svet, ki ji je bil naklonjen, tako da je **27. julija 1999 sprejel sklep**, da bo UPPG imela sedež v prostorih Občine Komenda in da ji bo Občina nudila tudi administrativno in tehnično pomoč. Občanom je bilo poslano pismo s povabilom za pristop kot ustanovitelj in za dobrotništvo.

Edini odziv, ki je prišel po tej poti, je bilo pismo **Mihaela Mlinarja** z dne 14.10.1999. Bilo je zelo ohrabrujoče in izrazil je željo, da bi bil ustanovitelj UPPG. To je dalo novega zagona.

Na sejmu v Komendi sem nagovorila **Vinka Petka** in **Alojza Laha**, ki sta bila takoj pripravljena postati ustanovitelja. **5. novembra 1999** smo imeli v Kulturnem domu predstavitev ideje za ustanovitev UPPG, kjer se je pridružila **Viktorija Drolec** oziroma podjetje Markize d. o. o.; v svoji odsotnosti je pisno željo, da bi bil ustanovitelj, izrazil **Janez Kimovec**. Tako je bilo zbranih šest ustanoviteljev, ki smo **23. decembra 1999** pri notarju **Janezu Novaku** podpisali listino Akt o ustanovitvi UPPG.

Potem je bilo treba najti člane organov Uprave, Odbora za dodeljevanje štipendij, Odbora za dodeljevanje socialne pomoči, Nadzornega sveta. Uspeli smo sestaviti dobro in predano ekipo, ki je zastavila delo UPPG. Dovolite, da med sodelavci prve uprave posebej izpostavim pomembno vlogo **g. Slavka Poglajna**, sedanjega župana. Z izjemno predanim delom je bistveno pripomogel k vzpostavitvi trdnih temeljev UPPG.

Zbiranje sredstev je bil trd oreh. Pisma s prošnjo za donacije so bila poslana na številne naslove in **nekega dne sem prejela klic Telekoma Slovenije** in sicer za lep znesek donacije. Tako je bila dana krepka spodbuda, da smo razpisali prve štipendije – **za 6 štipendistov.**

Tudi kasneje, ko smo razmišljali o projektu pomoči v obliki živil in življenjsko potrebnih artiklov, **sem prepričana, da nam je bila dana pomoč »od zgoraj«.** Vse bistveno sem sproti zapisovala in iz zapiskov je razvidno, kako so si dogodki sledili (zapisujem čudeže v svojem življenju, to so drobne stvari, **ki bi jih imeli za naključje, a to niso**). Tako je bilo tudi v tem primeru.

K sodelovanju z UPPG smo povabili več podjetij, **odzvalo se je podjetje Lidl.** Na poti na razgovor k direktorju (31. 3. 2010) sem bila v dilemi, ali naj mu omenim tudi potrebo po prehranskih artiklih, ki bi jih razdeljevali v okviru projekta, o katerem smo že razmišljali, a se nismo čutili dovolj močne za to, saj ni bilo prostora za skladiščenje, niti ljudi, ki bi to razdeljevali, pa..... Na tej poti sem srečala članico Odbora za dodeljevanje socialne pomoči, **Nado Karničnik**, ki sem ji zaupala svojo dilemo - ali naj poleg denarne pomoči prosim tudi za pomoč v živilih. Ohrabrila me je, da naj to le storim, da bomo že kako.... Tako sem v razgovoru povedala, da o tem razmišljamo, a da moramo urediti še logistične zadeve. Lidl je potrdil pripravljenost za sodelovanje tudi v tem projektu.

Ko smo iskali sodelavce za pomoč pri razdeljevanju pomoči, sva **se junija istega leta** pri Lidlu "po naključju" srečali s **Heleno Drolec**, ki sem jo, čeprav se nisva kaj dosti poznali, povabila, da bi sodelovala pri pogovoru. Rezultat je bil, da je **Helene Drolec** bila takoj pripravljena vstopiti z ekipo, ki bo skrbela za logistiko projekta. Nato se je pričelo iskanje prostorov, ki je bilo kar dolgotrajno, a je potem vstopila **Občina Komenda**, pri čemer se ob tej priložnosti zahvaljujem **Majdi Ravnikar**, direktorici občinske uprave, da se je našel prostor.

V vmesnem času, ko se je zapletalo, je bila močna spodbuda za nadaljevanje prizadevanja pismo predsednice Odbora za dodeljevanje socialne pomoči – ta odbor je od začetka delovanje UPPG enkrat letno razvažal pomoči potrebnim pakete pomoči, ki smo jih zbirali po trgovinah: **Marije Dobnikar**, ki je dne 28. decembra 2011 napisala: *»Naj izkoristim to pisanje še za moja doživetja ob razdeljevanju paketov. Se pravi, kakšni so bili odzivi ljudi, katerim sem nesla pakete. Povečini niso imeli besed, tako so bili hvaležni. Pa ne za pakete same in njihovo vsebino. Tudi za to. Predvsem pa za to, ker niso pozabljeni. Mnogi od njih so v veliki osebni stiski, mnogi s hudimi zdravstvenimi težavami. To, da se nekdo spomni nanje, jim največ pomeni. Praznični čas je za nekatere ljudi čas najhujše groze in tega se moramo zavedati. Škoda, da ni paketov še več, ker žal nisem mogla vključiti še nekaterih ljudi, ki so prav tako potrebni pomoči.«*

Na podoben, na videz naključen način, so k projektu pristopali dobrotniki. **Tako ta projekt sedaj deluje že od 1. marca 2012.**

V toku delovanja UPPG **se je zvrstilo veliko dobrih ljudi**, ki so pustili in še puščajo svoj pečat, vsem se iskreno zahvaljujem. Vsak človek ima v sebi kaj dobrega, saj smo sinovi in hčere istega očeta, ki nam je dal čuteče srce in vanj položil postavo. Vsi imamo svobodno

voljo, in da nam daje prosto možnost, da se odločimo za dobro. Bistveno je, **odločiti se za dobro**.

Prav poseben odtis puščajo tudi **štipendisti**, ki so danes številni že odrasli in po različnih službah, nekateri imajo družine in so za vedno del dediščine UPPG. Posebno dragoceni so **vsi naši odjemalci socialne pomoči**, ki se jim moramo zahvaliti, da so pripravljeni sprejeti to pomoč, ki jim jo UPPG nudi s pomočjo dobrih ljudi, ki so pripravljeni deliti. Še posebej pa sem hvaležna za vse **Šole za vrednote in življenja**, za vse duhovne misli, vedenja in znanja, kar smo lahko slišali in premišljevali v teh letih zaradi mislecev, znanstvenikov, strokovnjakov, ki so prihajali brezplačno v našo sredino in z nami delili svoje bogato znanje. Tudi Šola za vrednote in življenje ni nastala po naključju. **Kot sem navedla v Zborniku UPPG ob 10 – letnici delovanja, mi je na začetku 90-tih let dr. Angelca Žerovnik, ko sva se nekega dne skupaj z avtobusom peljali domov, povedala, da mala duhovno poglobljena občestva spreminjajo svet. Ta misel me je spremljala od takrat in je pripomogla k temu, da je bilo temu primerno zasnovano poslanstvo UPPG, in da je kasneje nastala Šola za vrednote in življenje.**

Na koncu pa naj povem, da sem iskreno hvaležna za vseh teh 20 let in za vse ljudi, ki sem jih srečala v tem času.

Posebej pa sem hvaležna, **da se je našla ekipa**, ki ustanovo tako uspešno vodi naprej v današnjem razburkanem času in tako UPPG ostaja zasidrana v svojem poslanstvu – ki je: **širiti dobroto in povezovati ljudi**.

Ustanovi Petra Pavla Glavarja želim, da bi še naprej uresničevala svoje plemenito poslanstvo.